

la farga



Revista de Salt

Any XXVII. Núm. 227 - gener 2006 - Preu 1,80 €

CASAL DE JUBILATS.

DIA 26.- Excursió a Manlleu, Visita al Museu Industrial del Ter, Sortida a les 8 del matí, A la tarda visitarem la casa natal de Rafael de Casanoves i el Museu Paleontològic i Arqueològic. Preu 29€

XIRUCAIRES

- 14 i 15 DE GENER, OLLA DE NÚRIA mitja / alta muntanya
 - 29 DE GENER, Cantallops – CASTELL DE REQUESENS
 Caminada de 3 a 4 hores
 Per més informació visiteu la pàgina www.xirucaires.org

CASA DE CULTURA LES BERNARDES
Exposicions

Dibuixos i pintura "Personatges i persones" de Pau G., de Banyoles.

Pintura. Col.lectiu Dones per l'art, de Banyoles

BIBLIOTECA JAUME MINISTRAL

Dia 13 a les 6 de la tarda .- El Racó dels Contes amb David Planas de Vadecontes.

Dia 20 a les 6 de la tarda.- Descubrim la música: Audició musical a càrrec de Natàlia Nadal.

Dia 26 a les 8 del vespre.- Club de Lectura. Comentarem "La Dona Justa" de Sàndor Màrai

PISCINA MUNICIPAL COBERTA

A partir del Gener, els divendres, Balls de Saló. Places limitades

A partir del Gener, els dimarts COUNTRY. Places limitades

Per a més informació al Tln. 972 236 021

Tertúlies a la Farga

16 de febrer
 a les 9 del vespre

"Cap on anem?"

Economia i treball

Les entitats que vulguin incloure les seves activitats en l'Agenda de La Farga, poden fer-les arribar al correu electrònic: farga@viladesalt.org



GARATGE INTERNACIONAL

ROBERT VIDAL, SA.

CONCESSIONARI

Alfa Romeo **FIAT** LANCIA

Índex

| | |
|-----------------|----|
| Agenda | 2 |
| Editorial | 3 |
| Entrevista | 4 |
| Excursions | 7 |
| Actualitat | 8 |
| La veu del mut | 10 |
| Història | 11 |
| Col·laboració | 13 |
| Ensenyament | 17 |
| Notícies | 18 |
| Opinió | 19 |
| Teatre | 20 |
| Música | 21 |
| Gent gran | 22 |
| Esports | 22 |
| Guia de serveis | 24 |
| Gastronomia | 25 |
| Demografia | 26 |
| Poti-poti | 27 |

El jovent

El jovent, quina definició donar-los? esbojarrats? acomodats? des preocupats?... els n'hi podríem donar moltes de definicions des de sants fins a dimonis, però només crec que l'adequada seria: sobreprotegits. Perquè aquest terme? el jovent d'avui en dia no s'ha d'esforçar per aconseguir el que vol, com sempre es diu sempre hi ha l'excepció que confirma la regla, però generalment els joves no tenen incentius per esforçar-se. En la nostra societat, la del benestar, cada noi o noia neix en famílies que els hi donen tot, regals, aniversaris, el cotxe, la moto, diners... podríem dir que som uns consentits.

Segons la meua pròpia teoria crec que els pares ens donen tant perquè a ells no els hi van poder donar mai, s'ho van haver de treballar maó a maó i ara es tenen moltes més facilitats per comprar allò que un vol. Quantes vegades no hauries clavat un mastegot a una nena repel·lent perquè es queixa amb plors i crits a la seva mare que volia aquelles bambes blanques i vermelles més cares i de marca? perquè permetem aquests comportaments? perquè potser els pares tenen por que si no ens donen el que volem ens rebel·lem? Tots els joves disposem de comoditats i capritxos que no sabem valorar, d'aquesta manera anem acumulant joguines, llibres, trastos que només ens fan il·lusió quan estan de moda senzillament per fer enveja a la veïna.

Arribat aquest punt de valoració zero arriba l'hora d'emprendre el vol, és a dir marxar de casa i espavilar-se. Molts joves marxen de casa quan comencen la universitat, podríem dir que tampoc és un marxar de casa per sempre, però es comença a veure el món exterior. Aquests joves han d'acostumar-se a buscar-se la vida, és a dir buscar horaris de autobusos, trens, metros... per poder arribar allà on volen, buscar el pis, buscar potser feina per tenir diners per les "farres", podríem dir que aquests joves surten de l'ou un xic. Però tampoc hem d'oblidar els d'una franja d'edat anterior que han sortit de l'ou dos anys abans concretament, són aquells que s'incorporen directament al món laboral. Finalment el grup de joves que marxen de casa quan troben parella estable, podríem dir que la tendència és a marxar cada cop més gran de casa, és a dir emancipar-se al voltant dels 30. Joves de Catalunya us recomano que deixeu els pares abans dels 30 amb o sense parella, és trist que la mare encara et renti la roba i et faci el dinar.

La Farga no se solidaritza necessàriament amb les opinions expressades en els articles signats. La Farga autoritza la reproducció dels articles sempre que se n'indiqui la procedència



PREMI TRES DE MARÇ DE 1989

membre de:

 **ACC**
Associació
Catalana
de la Premsa
Comarcal

ANY XXVII NÚM 227 GENE DE 2006

EDITA: Casal de Jubilats de Salt
Passeig Verdaguer, 1
Tels 972 23 04 98, 972 23 85 78
A/e: farga@viladesalt.org

COORDINADOR: Ramon Torramadé

CONSELL DE REDACCIÓ: Joan Boada,
Rafel Sala, Ramon Torramadé, Agapit
Alonso i Pont, Salvador Sunyer, Carme
Torrent, Joan Corominas, Agnès Cabezas,
Lluís Mateu, Anna Clarà i Josep M. Pla.

COL·LABORACIONS:

Fermí Sidera, Ferran Márquez, Joaquim
Oller, Josep Recasens, Escola Mas MASó,
Josep Boó, Oriol Pallàs, Ferran Márquez,
Josep M. Rodríguez i Dolors Bosch.

PORTADA: Cavalcada de Reis de l'any passat.

MAQUETACIÓ: 7 de disseny

CORRECCIÓ: Toni Rusalleda

DISTRIBUCIÓ: Josep Palmarola

ADMINISTRACIÓ: Rafel Sala

IMPRESSIÓ: Impremta Pagès

DIPÒSIT LEGAL: GI-356-1979

amb la
col·laboració de:



Generalitat de Catalunya

Infants valents, pares coratjosos

“Cadascú és com és i arriba allà on pot. Que un nen o una nena tingui dificultats no vol pas dir que sigui inútil.”



Nom: Maria Helena Rodríguez
Edat: 42 anys
De professió: mama! Exsecretaria d'advocats i procuradors
 Nascuda i resident a Salt.
 Presidenta de l'associació Els Infants Valents, Associació per a la Mainada amb Minusvalidesa. Els podeu trobar a: Hotel d'Entitats Les Bernardes,
 C/ Sant Dionís, 42
 Tel.: 972 24 11 28/ 620 29 96 27

“De professió... mama!” Així es defineix la mateixa Maria Helena, presidenta de l'associació Els Infants Valents. “Que és un títol molt gros!”, afegeix. I és de debò que per exercir-ne ningú demana cap currículum i, en canvi, cal tenir aprovades un bon grapat d'assignatures: psicologia, pedagogia, nutrició, manualitats, etc. A tot això sumem-hi la lluita constant dels pares que tenen fills fora del que podríem anomenar el paràmetre de ‘la normalitat’ -etiqueta ambigua on n’hi hagi.

Per sort, gent com la Maria Helena no deixen que cap barrera els aturi ni en el seu camí de pares, ni en la lluita per una conscienciació social.

-Així, el teu motiu per muntar l'associació et ve per la via de mare?

-Sí, bé, jo coneixia el tema de les discapacitats perquè el meu tiet era cec. I era soci del Casal de Jubilats i de la Farga! De manera que, per a mi, que la revista em faci aquesta entrevista és d'una gran emotivitat.

-Caram, es fa de bon fer així, la feina!

-És de debò! Jo havia viscut l'experiència del meu tiet, però allò que em va fer decidir a crear l'associació va ser el meu fill David. Jo sóc mare de dos nens, un de 22 anys, en Gerard, i un de 10, en David. En David, quan tenia uns 3 anys i mig, se li va desenvolupar una malaltia poc comú que es diu *meiamaia*, que és la malformació de les artèries caròtides en el cervell, i va tenir el que seria una embòlia. És una malaltia progressiva, oclusiva, de manera que com més gran es va fent, més es van tancant les artèries.

-I com s'encaixa una cosa així?

-Ostres, quan de cop i volta et diuen que el teu nen té una discapacitat, que té una malaltia rara, et sents tan impotent... no el pots curar, no en saps res. Ara, jo des del primer moment vaig ser conscient que havia entrat una malaltia

a casa i que el que calia era conèixer-la, saber de quin peu calçava. Era clar que hi hauria un abans i un després a casa. Has de ser capaç de tocar totalment de peus a terra i saber què és el que hi ha.

-Sempre ajuda mirar de trobar una mica de sang freda, però deu ser difícil...

-No et queda cap més remei, no pots tapar-te els ulls i girar la cara. Vaig començar a buscar informació de la malaltia per internet, buscant qualsevol lloc del món que poguessin fer un tractament, una operació. Fins i tot vam pensar d'anar a Nova York, però finalment la mateixa operació que feien allà -per mirar de vascular la zona afectada i que hi hagi menys danys cerebrals- la feien també un grup d'especialistes de la Vall d'Ebrón, de manera que no vam haver d'anar tan lluny!

-I encara et va quedar empenta per fer l'associació!

-Això va començar perquè un dia em vaig assabentar que farien una piscina coberta aquí a Salt i vaig pensar que estaria bé que els nens discapacitats poguessin fer hidroteràpia, perquè aquest tipus d'activitats els va molt bé. Això ho vaig veure molt clar quan en David va tornar a casa

després de l'hospital. Ens passàvem moltes hores a casa junts, dibuixant, mirant pel·lícules d'en Tintin que li agraden molt, pintant en grans papers sobre el terra amb les mans... Tot això el va estimular moltíssim i es va recuperar molt.

-Ja ho diuen, que els nens amb discapacitats tenen una sensibilitat especial per la pintura, la música, etc.

-Sí, sí. Per això ara estic fent el curs per tenir el títol de monitora de lleure. Adaptant jocs i altres activitats es poden fer moltes coses amb la mainada. Amb en David ho vaig veure clar, fins i tot em van arribar a preguntar on l'havia portat a fer recuperació! I en fi, vaig pensar que seria interessant que aquesta mainada pogués anar a la piscina, fer activitats, també poder assessorar els pares, etc. I així va començar tot. I ara ja tenim dos grups que han començat a anar a la piscina, supervisats per monitors de la Federació Catalana d'Esports per Discapacitats Físics. Veure'ls les cares quan entren a l'aigua ja ho val tot!

-I per als pares d'aquesta mainada, què es fa exactament des de l'associació?

-Sobretot fer saber als pares tots els recursos socioeconòmics que

hi ha per a la mainada i per a la família. També es pretén reivindicar molts recursos que hi hauria d'haver i que no existeixen. Mira, quan hi ha un cas així en una família, moltes mares deixen de treballar per poder atendre les necessitats del nen. Aleshores disminueixen els guanys i, per contra, amb un nen discapacitat, les despeses de la casa augmenten. Hi ha una descompensació total. I hi ha moltes despeses que no consten mai enlloc, és més, els bolquers porten un 16% d'IVA, com els productes de luxe... imagina't. Les pròtesis, en la mainada, s'han de canviar sovint, perquè estan en edat de creixement, i, en canvi, les ajudes en aquest aspecte només són cada dos anys... fins i tot les joguines adaptades són més cares.

-I totes les ajudes deuen venir precedides per una sèrie de paperassa que deu fer que aquells que mínimament poden deuen desistir a mig camí...

-Sí, sí. jo recomano que no ho facin, però és així. Molta gent es cansa d'haver de demostrar tantes vegades que els nostres nens són discapacitats i tenen unes necessitats especials. És horrorós, i hi ha molts pares que acaben comprant-s'ho. Pròtesis, cadires de rodes... no parlem de coses barates. Falten molts tipus d'ajudes. No hi ha ni tan sols cap ajuda perquè la mare pugui estar al costat del nen dependent. Només si el nen

és un 75% discapacitat i sovint tan sols amb un 33%, la família ja es troba amb dificultats importants.

-I amb els pares de l'associació feu reunions periòdiques per parlar d'aquests temes, per exemple?

-Hi ha el grup d'autoajuda,

grup de suport que de tant en tant ens trobem, parlem d'un tema concret o deixem un tema a l'aire per trobar-nos al cap de 15 dies o 3 setmanes i tornar-ne a parlar. I veus que hi ha diferents dificultats, però que a la fi, la preocupació és la mateixa. És el fet de poder estimular el nen o la nena perquè saps que un dia o altre tu fallaràs, no hi seràs.

-Això deu ser una preocupació bastant general en els pares...

-I tant. I hi ha qui et diu *no hi heu de pensar en això!* I a veure, això és impossible. Tot et porta a pensar-hi i a fer el màxim per estimular l'infant. És clar que hi ha casos on hi ha més possibilitats i es pot anar avançant, però n'hi ha d'altres amb necessitats molt especials on realment l'autosuficiència és gairebé impossible, perquè es tracta de nens o nenes molt dependents. En aquests casos el que es busca és que hi hagi assegurats els serveis necessaris perquè quan tu no hi siguis el nen o nena pugui estar ben atès.

-I com veieu la vostra lluita en la societat actual? Vull dir, que a primera vista sembla que vivim en un moment en què només tenen cabuda la gent perfecta...

-És veritat que vivim en un món súper competitiu, però hem de tenir en compte que cadascú és com és i arriba allà on pot. Que un nen o una nena tingui dificultats no vol pas dir que sigui inútil. Adaptant els recursos, adaptant materials, adaptant l'espai, la comunicació, que no hi hagi barreres, es poden fer moltíssimes coses. Hi ha infinitat de drets per aquests nens, però molt pocs que es compleixin.

-I a banda dels problemes de la discapacitat, després s'hi deuen sumar problemes psicològics...

-I tant, de sentiment de rebuig, de sentir-se diferents a la resta de mainada. Per això, a l'organitzar els tallers de manualitats que fem pels volts de Sant Jordi i ara per Nadal, mirem que hi vingui també mainada sense discapacitats, de manera que hi pugui haver certa simbiosi entre tots. I a nivell de l'educació, seria bo també que a

les classes es donés això.

-I la mainada sense discapacitats també deu aprendre molt d'aquesta experiència, es deuen tornar més sensibles en aquests temes.

-I tant! Per això fem també una campanya anual de sensibilització a les escoles, amb nanos de 5è de primària. Això va començar el 2003, que va ser l'Any Internacional de les Persones amb Discapacitats -que no es va sentir a anomenar massa perquè, és clar, són celebracions que no donen diners. Aleshores Els Infants Valents vam pensar que els alumnes de les escoles de Salt seran els adults del futur i que seria bo que coneguessin aquest món. Així vam fer uns quaderns on s'explica ben bé què vol dir ser discapacitat i com es poden adaptar llenguatges, jocs, etc.

-El que passa, i encara més amb els adults, és que sovint no sabem com tractar la gent amb discapacitats. Suposo que es va de l'extrem del que fa veure que no veu res al que peca de paternalisme...

-Sí, sí. Hi ha el morbós, perquè aquesta morbositat que es veu a la televisió també existeix a la vida real, que només vol saber què fas i què deixes de fer. Hi ha allò del *pobret, pobret* i no podem estar sempre així. I sí, hi ha qui els ignora perquè no sap què dir o què fer, doncs digues-li *hola!, què fem, com estàs?*, com amb qualsevol altra persona, actuar amb normalitat. Els mateixos pares hem hagut d'aprendre'n. Hem hagut d'aprendre a viure d'una altra manera. Jo tinc un *molt abans* i un *molt després* i veus que has de viure el dia a dia i amb alegria, perquè en qualsevol moment se't pot girar la truita.

Agnès Cabezas Horno



Exercicis a la piscina



Sortida puntual a l'hora prevista dels dos autocars amb vuitanta-sis excursionistes, passant per l'eix transversal, en ruta cap la comarca del Pla d'Urgell (província de Lleida) , on es troba la població de Mollerussa, el nostre punt de destinació en aquesta visita.

Després de les pluges de dies enrere, aquest dijous ens veiem beneficiats per un bon temps. Un cel clar i diàfan aclarit de núvols i una temperatura suau i acceptable durant les primeres hores del dia, fan mes profitosa aquesta nostra sortida, passant d'amagat pel costat de la boira que hi ha estacionada eventualment a la plana de Vic. La visió que ens ofereix la mare naturalesa és digna d'elogi, molt ben manifesta en ambdós entorns del nostre recorregut, al poder contemplar els cims de les muntanyes del Montseny , encara netes de la pols de neu, i on els arbres, jugant un paper important, ens ofereixen les seves branques guarnides de fulles, amb tota una gamma de colors propis de la tardor i que ens donen la sensació d'entrar dintre d'un quadre d'un gran pintor que amb el seu pinzell ha captivat i plasmat aquests diversos i meravellosos contrastos de coloraines.

Feta la parada per esmorzar i altres menesters, continuem la nostra ruta fins a la població de Mollerussa, que queda ubicada a la comarca del Pla d'Urgell, de la província lleidatana. Com podeu apreciar, amics lectors i excursionistes, us situo geogràficament, ja que sempre és bo tenir coneixença de quin lloc hem anat a parar.

Després d'una curta espera, per torns i en dos grups de diferent horari, ens dirigim al Museu de Vestits de Paper, on un guia expert i bon entenedor en aquest afer ens dona tota classe de detalls i explicacions del que els nostres ulls veuen i la nostra ment assimila, ja que aquests vestits de paper són reconeguts com a autèntiques obres d'artesanía, plasmats en les modalitats de moda actual, de fantasia i d'època, i els espectaculars

models exposats són veritables obres d'art, resultat de moltes hores de treball. Milers d'hores empleades, que més val no recordar, dependent del disseny i del model escollit. Tots els vestits estan fets única i exclusivament amb paper de diferent composició i classe, i les seves peces estan cosides a mà o a màquina i no s'hi ha usat cap tipus de cola o resina. Captant les explicacions rebudes vull comentar que els models guanyadors s'exposen en el concurs nacional que es fa cada any per santa Cecília, patrona de les modistes, i si ho recordo bé, va afegir que aquest any farien una exposició de nines Barbie, amb vestits de paper. Tenen previst inaugurar al més aviat possible un local més espaiós, ja que aquest queda bastant reduït , i això nosaltres ho varen poder comprovar en aquesta visita feta a aquest Museu de Vestits de Paper.

Tornem a agafar l'autocar en direcció cap a la comarca de les Garrigues, passant per la població de Borges Blanques, fins arribar al restaurant. Després de dinar, els més atrevits a bellugar les cames ballant, i la resta fent un petit passeig per les instal·lacions del parc temàtic de l'oli, que es troba a pocs metres d'on dinàvem, i on queda ubicat el seu museu, ja visitat en altres ocasions per aquest grup d'excursionistes. Degut al canvi de temps, més aviat fresquet a la tarda, i com que tenim unes quantes hores de ruta, a l'hora prevista i puntualment , tornada cap al nostre punt de sortida, Salt, deixant enrere les terres lleidatanes.

Aquestes sortides excursionistes es desenvolupen normalment, però com que mai no plou a gust de tothom, hi ha descontents i crítiques mal intencionades, amb l'objectiu de desprestigiar els responsables d'aquest afer excursionista. A títol personal, voldria demanar-los que no vinguin amb nosaltres, no estan obligats a venir. No volem sembrats d'insolidaritat, que poden perjudicar i contagiar

altres companys excursionistes. Volem harmonia i cordialitat, per gaudir tots, sense cap excepció, en aquestes sortides mensuals, d'unes hores d'esbarjo i amistat, i fora rabietes que no condueixen a cap fi. Es la fita que es pretén aconseguir per a tirar endavant les excursions programades a càrrec del nostre bon amic Carles Ros, a qui desitgem poder-les compartir amb nosaltres al més aviat possible, juntament amb la seva esposa Juanita.

Programada la propera sortida amb la visita al monestir de Poblet, el dia 15 de desembre. Amics excursionistes, ja sabeu el que heu de fer, senzillament apuntar-vos a la llista exposada al tauler d'anuncis del Casal.

Degut a que aquesta crònica sortirà el mes de gener de 2006 a la Revista La Farga, els responsables d'aquest afer aprofitem l'ocasió per desitjar-vos un Bon Any nou, ja que les festes de Nadal han quedat enrere, però contagiats encara pels bon records de les trobades familiars i d'amistat, gaudides durant aquests dies tan especials i significatius, donant-nos una espurna de fraternitat, que desgraciadament amb el temps s'apaga.

Ferran Márquez Morgade



Vestits de paper

L'últim ha sigut en Máximo, el gran dibuixant del diari El País, amb la publicació el dia 7 de desembre, l'endemà del dia de la Inmaculada Constitució, de l'acudit que acompanya aquestes línies: “Todos”, tots els espanyols, deu voler dir, “menos algunos”

-qui deu voler dir?-, estimen la Constitució del 78, que tants beneficis ha donat al país, a Espanya, s'entén. En un país acostumat a “resoldre” les coses a bufetades i declarant la guerra a tort i a dret, la gent del susdit país flipa, ara i aquí, que amb un instrument legislatiu com aquest -al capdavall un inofensiu llibre ple de lletres, de paraules, articles i apartats, que funciona sense pólvora ni dinamita, i que no fa morts ni ferits-, que va néixer de rebot, d'una sèrie de rebots i caramboles que van aconseguir esquivar els sabres dels militars espanyols, sempre disposats a “pronunciarse”, en comptes d'acatar les ordres que els “pronunciaran o pronunciasen” a cada moment els polítics de torn, que se suposa que és així com van les coses en els països civilitzats i en els estats de dret (i no en els que acostumen a fer anar drets els ciutadans, com ha passat inverteadament en aquest locus amoenus que en diuen Espanya, Estat Espanyol o Estepaís, segons qui en parli), que amb un simple “San Jerónimo book”, es pugui també anar fent bullir l'olla. Estan tan sorpresos, els espanyols de debò, del fet que la seva indissoluble Unitat hagi aguantat tant de temps sense dissoldre's sense necessitat de fer servir la cola militar (només es troba en forma de subtil amenaça en un dels articles de la Carta Magna, però tan subtil que gairebé no es pot esnifar), és a dir, troben tan increïble que amb democràcia i tot, i amb totes les formes de la democràcia -i la Constitució entre les més notables, les de més pompa i prosopopeia, de les més solemnes i de les que més vesteixen la mona-, es puguin obtenir els mateixos resultats, això és, que el negoci continuï rutilant, que no és

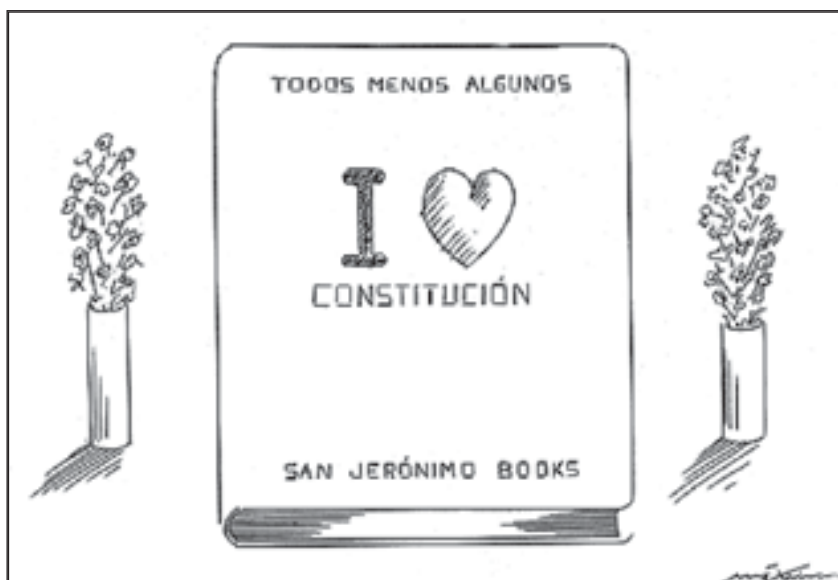
estrany que s'hi aferrin amb tanta força, amb una tenacitat que proporcionalment no la supera ni una paparra amb el seu gos.

I en aquesta comunitat dels sants s'hi troben tots. Tots “menos algunos”. Ells, tots i totes, no ho entenen, no poden entendre que n'hi hagi alguns que “quieren ser diferentes”, tan bé que s'hi va, a cavall d'aquest tatano tan enrotllat i divertit..! Podria passar que no s'ho plantegessin bé, que hi hagués gent no que “volgués ser” diferent d'ells, sinó que ho fos, simplement, de la mateixa manera que són diferents les pomes de les peres, per molt que algú pretengui que siguin iguals. Però aquesta possibilitat ni els hi passa pel cap: tots i totes amants de la mateixa Constitució. I s'ha acabat el bròquil.

Aquesta il·lusió col·lectiva afecta, tanmateix, tots els ocells de la gàbia. Catalunya pensa que en aquests 25 anys el món ha canviat, i que seria bo fer un Estatut adaptat als nous temps. Espanya, en canvi, pensa que “si algo funciona, para qué vas a cambiarlo?”, i diu que nasti de plasti. I Catalunya reclama, esmaperduda: “On són els espanyols progres, que n'hi ha, que jo n'he vist? On són els polítics espanyols, els professionals espanyols, els artistes espanyols que ens entenen?”, sense entendre tant de silenci insolidari, tan poca complicitat dels seus aliats espanyols en altres ocasions, en altres causes.

Potser és que es tracta d'una qüestió de prioritats, de substància i accident, de substantiu i adjectiu. Perquè, fem un petit experiment: si en comptes de “polítics espanyols”, per exemple, parlem d'“espanyols polítics”, les coses comencen a fer-se una mica més clares. I aleshores s'entenen una mica millor les estranyes postures, els sorprenents posicionaments dels espanyols polítics, siguin de dretes o d'esquerres, tant se val; o dels espanyols cantants, i dels espanyols artistes en general, que poden ser enrotllats d'allò més, però fins a un límit, límit que coincideix amb els límits, mentals i geogràfics, de la seva indivisible “nació de nacions” (un altre invent retòric prodigiós, i també la mar de pràctic)... I podríem anar seguint: amb els espanyols banquers, els espanyols empresaris, els espanyols jutges i magistrats, els espanyols ciutadans del carrer..., i els espanyols bisbes, propietaris d'una espanyolíssima emissora de ràdio cristiana que en comptes de defensar l'amor cristià, com semblaria natural, propaga l'odi contra els dissidents, o simplement diferents, de la seva Una i Trina Nació: és una qüestió de prioritats. Sembla mentida, des de Catalunya ens en fem creus, però és així. I és així per una raó molt poderosa: perquè amb les coses de menjar no s'hi juga.

Fermí Sidera Riera



DOSSIER DE PREMSA
26/11/05

L'Honorable Sra. Marina Geli, consellera de Salut de la Generalitat de Catalunya, i l'Il·lustríssim Sr. Jaume Torramadé, alcalde de Salt, han inaugurat aquest migdia la primera escola de fisioteràpia de les comarques gironines

L'acte ha comptat amb la presència d'autoritats universitàries, sanitàries i administratives, a més del claustre de professors, alumnat i professionals mèdics i fisioterapeutes dels centres hospitalaris, mutuals i de fisioteràpia i residències de gent gran amb els quals tenim signat un conveni de col·laboració per a les estades clíniques del alumnat, entre elles a Girona, Olot, Palamós, Banyoles i Figueres.

Característiques del centre

L'Escola Universitària de Fisioteràpia Garbí, situada al número 65 de l'avinguda Francesc Macià de Salt (Girona), compta amb una sala d'hidroteràpia inèdita a tot l'estat espanyol, que utilitza la més moderna tecnologia en fisioteràpia. Les instal·lacions ocupen prop de 7.500 metres quadrats, distribuïts en tres plantes.

Hi ha una unitat clínica per a la pràctica professional, aules per impartir les classes als alumnes inscrits a l'Escola Universitària, sales d'hidroteràpia per atendre pacients i fer les pràctiques de la diplomatura, un gimnàs de rehabilitació i biblioteca de consulta amb llibres especialitzats, entre d'altres.

Les instal·lacions estan dissenyades



per donar suport als actuals i futurs professionals de la fisioteràpia, amb la vista posada en les necessitats actuals i futures de la societat i en la fisioteràpia del segle XXI.

A més de l'aula, hi ha una unitat clínica amb servei de fisioteràpia en traumatologia i neurologia. També hi ha una unitat especialitzada en el camp esportiu, així com en la incontinència urinària, la incontinència i continència ano-rectal, el vertigen, el sistema respiratori, la biomecànica, l'acupuntura, la reeducació de la marxa i l'hidroteràpia. L'objectiu és que el professorat pugui mantenir les seves competències i habilitats terapèutiques, alhora que l'alumnat realitza les seves pràctiques tutelades.

El servei d'hidroteràpia consta d'una piscina terapèutica, d'hidromassatge, dutxes de "vichy", escocesa, sauna humida (bany turc) pediluvi i maniluvi, on l'alumne realitza una formació teòrica i pràctica.

Centre adscrit a la Universitat de Girona

L'Escola de Fisioteràpia Garbí és un centre adscrit a la Universitat de Girona. Va iniciar la seva activitat formativa l'any 2002, amb

la diplomatura en fisioteràpia, en uns espais cedits per l'Ajuntament, al carrer Àngel Guimerà de Salt (Girona). És la setena escola que es crea a Catalunya i la primera i única a les comarques gironines. Les altres estan ubicades a Tarragona i Barcelona.

A partir d'aquest any s'ofereixen classes a aproximadament 300 alumnes, que podran diplomar-se en fisioteràpia en tres anys, a més dels prop de 100 alumnes de postgraus especialitzats dins l'àmbit europeu.

Actualment ja ha sortit una promoció formada a l'Escola Garbí, amb la que s'ha signat un conveni amb la intenció de tutelar, durant dos anys, als nous professionals i reforçar la seva formació tant teòrica com pràctica.

La titularitat del centre pertany a la Fundació Promedic, fundació docent catalana sense ànim de lucre que organitza -entre altres activitats- els Premis Sant Jordi de la Sanitat Catalana. L'Escola està regida pel seu Patronat i per la Junta de Govern. El President del Patronat i de Promedic és el Doctor Rafael Arán. La Junta de Govern està integrada per representants de la Universitat de Girona, del Departament de Salut de Girona, l'Ajuntament de Salt, el consell directiu de Garbí i personalitats de relleu del món sanitari i de prestigi, entre els que destaca el doctor Miquel Vilardell.



la veu del mut

Benvolguts lectors, la Veu del Mut, aquest vehicle d'expressió de les entitats, es transforma. Totes les persones que us impliqueu o us heu implicat en algun moment en el moviment associatiu del nostre poble (en una entitat, en un club esportiu, en una associació de veïns, etc.), ja sabeu les dificultats i la bona voluntat de les persones que en formen part. No és menys difícil engegar, amb una bona periodicitat, un mitjà de difusió, com fan els companys de la revista La Farga. Per aquest motiu hem volgut sumar esforços a partir de la modesta aportació que puguem des de la nostra Coordinadora d'Entitats Culturals de Salt. Amb aquest espai a La Farga, la Veu del Mut seguirà parlant-vos dels temes que afecten les entitats saltenques: opinions, crítiques, suggeriments, felicitacions,...

Us animem, per tant, a seguir-nos, però sobretot a continuar participant, a seguir fent cultura popular, a seguir fent un poble que encara pugui mirar-se al mirall i reconèixer-s'hi.

Coordinadora d'Entitats Culturals de Salt

La cavalcada de Reis

Aquest any a la Comissió estem de canvis. Hem considerat (ja era hora) que la cavalcada estava molt vista i que l'haviem de renovar. Hi hem esmerçat temps, esforços i diners, i com es diu ara, encara "estamos en ello". No us faré cap descripció de res, ja ho veureu el dia de la cavalcada. Sí que us convido a dir-hi la vostra. Si trobeu que és fenomenal, que ja era hora que tinguéssim una cavalcada com Déu mana, que és un esclat de llum, música i color, etc., no us estigueu de dir-ho. O bé, si considereu que malgrat els canvis la cavalcada és pobra, que li manquen personatges, il·luminació, visió escènica, etc., tampoc no us estigueu de fer-ho saber. Feu arribar els vostres suggeriments a la re-

dacció de "La Farga" adreçades a la Comissió de Reis. Us agraïrem que, sigui quin sigui el motiu que us mogui a escriure'ns, ho feu amb la correcció formal necessària.

He esmentat que els canvis suposen una despesa de diners, en aquest cas una despesa addicional, ja que el pressupost ordinari de la Comissió no té prou volum per fer aquestes modificacions sense un reforç extraordinari de capital. Val a dir que és extraordinari perquè surt del que és ordinari o normal, no perquè sigui un import desmesurat. Malgrat tot, la quantitat és prou important com per permetre un canvi significativament qualitatiu en l'estructura de la cavalcada.


A aquestes alçades de l'article,

haig de tornar a donar gràcies, ara a l'Ajuntament de Salt, concretament a la regidoria de Lleure i Esports, per haver subministrat de manera eficaç les quantitats convingudes. (Sembla una frase extreta del guió d'una pel·lícula de cinema negre)

A la Comissió estem molt il·lusionats amb aquesta nova cavalcada i esperem que tots els saltencs i saltenques també en gaudiu amb la mateixa il·lusió que nosaltres. Us esperem, com cada any, el dia 5 de gener, per gaudir-ne.


Si algú vol fer quelcom per la Cavalcada de Reis, que s'adrexi a l'àrea de Cultura de l'Ajuntament, que ja ens posarà en contacte.

Joaquim Oller
Comissió de Reis de Salt



gestió i assessoria
fiscal ordinària

ASSESSORIA CASELLAS



VITALICIO
ASSURANCES

Major, 297 - baixada de Salt Tel 97 23 41 55 9 Fax 97 24 55
e-mail: casellas@casellas.com

Amb aquest nom es designa un moviment cultural i polític vuitcentista que inicià la recuperació de la llengua i cultura catalanes. Comença a insinuar-se el 1830, assolí la seva plenitud durant 1860 i 1870 i es pot considerar esgotat el 1890. Durant els segles XVI, XVII i XVIII disminuï l'ús de la llengua catalana com a llengua de cultura. La política centralista dels governs de la monarquia dificultà l'ús públic del català i la consciència indentitària del país. La difusió de les idees del romanticisme, que implicava una revisió de la història i la cultura dels pobles, féu que durant la Renaixença és renovés la percepció de la realitat catalana amb la redacció d'una

història nacional, l'estudi de les institucions polítiques i jurídiques, la recuperació de la literatura i la reinvençió de les tradicions. De la reacció contrària dels governs espanyols borbònics en sorgiria el catalanisme polític.

Des del romanticisme alemany es difongué una recreació idealitzada del passat medieval, i es destaquen un conjunt de conceptes constitutius d'un 'esperit nacional' català basat en la història, el pensament, el patrimoni històric i folklòric i sobretot la llengua. Tradicionalment tot comença amb l'oda La Pàtria de B.C. Aribau el 1833, però el moviment no es consolida fins al manifest de Joaquim Rubió i Ors el 1841, on es fa una crida a la inde-

pendència literària de Catalunya, i la celebració dels Jocs Florals a partir de 1859. A partir d'aquí proliferen nous autors (Jacint Verdaguer en poesia, Àngel Guimerà en teatre, Narcís Oller en novel·la) i publicacions periòdiques, certàmens i institucions que consoliden el català com una llengua literària moderna. D'altra banda, l'excursionisme científic, de la mà de diverses associacions, foses el 1890 en el Centre Excursionista de Catalunya, renovà l'interès pel coneixement del país, des de la seva història i geografia a la seves arts i costums. Tot és a punt per al ressorgiment polític.

J.C.L.

Tot repassant la premsa del passat

Com s'aplicava la justícia a l'any 1883

Resultant, que el 17 de març es va presentar en aquest jutjat de Girona una querrela criminal per injúries greus contra Dalmaci Oliva Solà, barber del poble de Salt, per injúries manifestades pel seu veí Enric Cort, també de Salt.

Exposa com l'últim dimarts dia 26 de desembre, entre les 8 i les 9 de la nit, en ocasió de que es trobava davant el llindar de casa seva, va sentir unes baralles a la casa del costat i va sentir com des del balcó, l'Enric Cort, el tractava d'assassí, lladre, pillat i porc sense que ell sabia d'on venia ja que no l'havia provocat per res, el mencionat Dalmaci va portar com

a testimonis l'Alcalde del barri i dues persones més.

Considerant...

Vist...

Dictem: que hem de condemnar i condemnem l'Enric Cort a la pena de DOS ANYS DE PRESÓ i quatre mesos de desterament a 30 Km del poble de Salt, i a una multa de 500 ptes.

i en cas d'insolvència a la pena substitutòria

(Llibre de Sentències – Any 1883 – Plec 1777 – Causa 40-83)

Resultant provat que el dia 9 de gener de l'any 1882, el caporal de la Guardia Civil de Salt posà a disposició del Sr. Jutge Municipal d'aquell poble a Francisco Plaza,

detingut la nit anterior després de trobar-li UNA PORCIÓ DE BLAT DE MORO, guardada a la casa de Carme Castañer on vivia el tal Plaza, blat de moro que pertanyia al seu veí que el tenia penjat en panotxes preparat per engrunar Considerant...

Vist...

Dictem: que hem de condemnar i condemnem Francisco Plaza en concepte de l'autoria del robatori, a la pena de 3 mesos i un dia de presó, amb la suspensió de tot càrrec i dret de sufragi durant el temps de la condemna i al pagament dels costos.

(Llibre de Sentències – Any 1883 – Plec 99 – Causa 5-83)

Textos recuperats per: Josep Recasens i Adroher



Agència de la propietat immobiliària
Administració de finques Gestoria Administrativa

Av. Jaume I, 44 baixos - Tels 972 20 88 54/972 20 13 55
Fax 972 21 46 08 - 17001 GIRONA
Passeig Païssos Catalans, 147 - Tel. 972 24 44 92 - 17190 SALT





Voldria explicar la meua experiència personal i així em sentiré molt satisfet si serveix per ajudar altres persones, perquè, passant una situació com la meua, poguessin superar-ho amb alegria, sobretot quan arribem a una certa edat, ja avançada, que penso que és la millor època de la nostra vida, deixem enrera moltes feines i treballs obligats i ens dediquem a gaudir dels amics, dels nostres néts i de la nostra família.

Sóc en Josep M^a Pla, nascut al nostre poble l'any 1943, a la plaça del Veïnat al cim del cafè Encesa. El meu pare, en Manel, mort l'any 2001, la meua mare, la Teresa, i la meua germana, la Montserrat, de les quals puc gaudir cada dia. Dels meus avis, el que més recordaré sempre és en Batlle i la seva gran passió que eren "els Putxinel·lis". Som molts nens i nenes de Salt i rodalies, de la meua època, que vàrem riure molt amb els seus contes explicats a través del seu teatre ambulat a base de guinyols i ninots. Li vaig dedicar un article especial a la revista La Farga del mes de març de 2005.

Les meves vicissituds, que em varen portar a canviar la meua vida professional i personal, comencen quan em varen detectar una "hèrnia discal". Em vaig posar en mans de bons metges i a base de recuperació i descans, els resultats al cap d'un any es varen notar. Una cosa que em va anar molt bé va ser fer natació cada dia, unes quantes piscines, gairebé sempre nedant d'esquenes.

Encara no vaig tenir temps de passar del tot els efectes de l'hèrnia, que em trobo que no podia caminar degut a que se m'inflaven els peus i el dolor era insuportable. El pronòstic va ser "artrosi aguda", la qual m'ha obligat a deixar la meua activitat

professional i passar a la jubilació definitiva amb 60 anys. Altra vegada en mans dels metges, i sense gaires bons resultats, per no dir cap.

Les coses no vénen mai soles i fruit de tot el que us he explicat, vaig caure en una depressió. A base de medicament i ajudes dels meus amics

i de la meua família, també ho hem superat.

Vaig agafar una anèmia, degut a una pèrdua de sang. Després de moltes proves, encara no hem pogut saber el perquè de tot, però a base de medicació diària ho tenim controlat. Per arrodonir-ho, jo vaig amb bicicleta, i vaig notar gràcies a un "pulsòmetre" que el nombre de pulsacions del cor se'm disparaven al mínim esforç. Segons els metges és degut a problemes de circulació de la sang, que em provoquen una arítmia. Per arrodonir-ho una mica més, unes altres pastilles i tenir molt de compte amb els esforços.

El motiu pel qual m'he decidit a explicar tot aquest resum de circumstàncies és per animar les persones que passin casos similars, a continuar i seguir vivint i fent altres coses que la seva salut i vida familiar els permeti. Una de les coses que m'ha ajudat molt és fer activitats com són: formar part del Consell de la Gent Gran, la lectura d'articles i llibres, formar part

del Consell de Redacció de la revista La Farga i escriure els articles de teatre, en definitiva col·laborar en totes aquelles activitats del poble on puc ser útil. Penseu que tothom pot ajudar i col·laborar, ja que per tirar-les endavant són necessàries moltes hores i com més gent estigui disponible, molt millor.

Aquestes diferents activitats et donen l'oportunitat de fer molt bons

amics. Entre tots ens anem animant i encoratjant per seguir cada dia. Qui té un amic té una joia, però qui té molts amics té un tresor, i aquest crec que és el meu cas.

Vaig molt amb bicicleta amb "La Colla Va que Ja Arribem" - a tots els vull donar les gràcies per la seva ajuda i comprensió- i també tot sol, normalment pel carril bici. Molts matins em trobo amb una persona jove que va amb una cadira de rodes i fa el mateix trajecte que jo, escoltant la radio, a vegades cantant i sempre està alegre i de bon humor. Parlant amb ell, comentant els nostres casos i diferents circumstàncies de les nostres vides, he arribat a la conclusió que un ha d'aguantar tot el que Déu li dóna, però no s'ha de resignar i donar-se per vençut, tot al contrari, ha de lluitar i buscar tot el que necessiti per seguir fent una vida acceptable. Penseu d'implicar-vos en les diferents activitats del poble. Penseu en els amics, la seva ajuda sempre és ben vinguda. Com que vull predicar amb l'exemple, us ofereixo a tots la meua amistat.

El vostre amic.

Josep Pla.



Hem rebut a la revista La Farga una felicitació del Nadal 2005, de la Diputació de Girona, amb una poesia tant punyent amb el món actual que vivim, que amb el permís de l'autor la reproduïm.

Ell vingué al món per establir la pau,
i en nom d'ell han esclatat sagnants matances.

Ell vingué al món per perdonar tothom,
i en nom d'ell s'ha castigat bàrbarament.

Ell vingué al món perquè l'home fos més lliure,
i en nom d'ell s'ha empresonat a tort i a dret.

Ell vingué al món perquè els homes s'estimessin,
i en nom d'ell han estat sempre barallats.

Ell vingué al món per alliberar els pobres,
i en nom d'ell se'ls ha negat el pa i la sal.

Ell vingué al món per maleir els hipòcrites,
i els hipòcrites no s'han cansat de beneir-lo.

No crec que torni!

Josep Miquel Servià

anunci de
1/2 pàgina

Quan jo era petit recordo amb molta alegria els dies de fires, en què els meus pares em duïen al circ. Durant molts anys amb ells, i després amb els meus fills, el circ va ser per a mi un gran espectacle i, com deia una pel·lícula, l'espectacle més gran del món.

Els anys han passat i els temps han canviat. Amb l'arribada de la democràcia, han canviat moltes coses, la majoria a millor. De fet per a mi, una d'elles destaca per sobre de totes, em refereixo a la llibertat d'expressió en general i molt particularment als debats, les tertúlies, les conferències, etc. dels nostres polítics i altres, suposadament experts, tertulians. Això sí que és tot un espectacle.

Les retransmissions televisades des del "Congreso de los Diputados" o del Parlament són un exemple del que vull dir. Cada partit treu a l'escenari les seves primeres espases. Generalment són gent de lletres, que parlen i s'enrotllen per tots costats. Cada un defensa una posició sobre el tema a debatre i la manté fins al final. No importa si el coneix o no, no importa si està dient la veritat o no, ell segueix i la

bola es va fent cada vegada més gran. L'únic important per a ells és obtenir o conservar el poder. Sempre defensen idees contràries. Que tu dius blanc, jo diré negre. A vegades utilitzen els mateixos arguments per defensar les seves posicions i arribar a conclusions totalment antagòniques. Cada intervenció va acompanyada d'uns aplaudiments dels seus incondicionals. Tot sigui per l'espectacle.

Hi ha temes que se'n surten bastant bé, els de política general, el de la nació o qualsevol tema de tipus ampli i poc concret. Però la cosa canvia, i molt, quan s'ha de debatre un problema real. Quan aporten dades, concretament numèriques, no sé com ho fan per llegir-les o interpretar-les – la més bona és que tothom les treu de les mateixes fonts –, sempre solen estar a favor de la posició que defensa cada partit i essent aquestes contradictòries. Són uns mags, de les derrotes més sonades en fan victòries, dels valors negatius els converteixen en positius. És una nova ciència, la "politicomàtica".

Ara us haig de dir que els millors moments els podeu passar es-

coltant les tertúlies radiofòniques o veient les tertúlies televisades. Són uns "experts" que sota la direcció d'un presentador – moderador- debaten diferents temes. Això són veritables olles de grills. De tants programes que hi ha, la majoria han de posar a escena actors molt secundaris, de tercera o quarta fila. Comencen parlant d'un tema concret, però això no dura ni cinc minuts, després tothom va a la seva, d'un tema van a l'altre. Ara s'ha posat de moda, es parli del que es parli, atacar l'Estatut, els Catalans i Catalunya. Entre totes aquestes representacions, s'ha de destacar l'emesa per l'emissora COPE, encapçalada pel seu primer actor – gran amic de Catalunya i de tot el que envolta els catalans – que no deixa passar cap programa per felicitar-nos i desitjar-nos tot el millor. M'agradaria pensar que l'Església Catòlica el va elegir pel seu nom i no per les seves idees. Com és possible que l'Església Catòlica, tenint com va tenir el millor Mestre, es pugui equivocar tant i permeti aquests espectacles tan vergonyosos.

Jo proposaria que totes aquestes transmissions es passessin en horari nocturn. Després de sopar, la gent veu els programes que fan de "teleporqueria" amb imitacions constants de polítics i gent famosa. Per què ens hem de conformar amb imitadors si podem tenir els originals?. També es podrien cobrar uns drets de transmissió, que les televisions pagarien a les arques de l'Estat, ja sigui a nivell estatal o autonòmic, i així augmentarien els ingressos per espectacles. Ja ho veieu, resulta que l'espectacle més gran de tots el podem veure i escoltar a casa, asseguts al sofà i gratis.

Rafel Sala



Després de tot plegat necessitava aire i sabia on trobar-lo. L'ansietat feia que hiperventilés de nou. Aquella desagradable sensació d'ofec i les punxades al cor li recordaven les pitjors èpoques. Submergit en els records, un dia va voler retrobar-se de nou amb la història i els seus secrets. Enfilà amb parsimònia el passeig, concentrat en els seus pensaments. Resseguia hipnotitzat les fileres de pedres de la muralla com si fos el primer cop, una a una. El crepuscle hi imprimia la seva delicada llum. Quan arribà al capdamunt de la pujada es va asseure en el darrer banc amb la mirada perduda a l'horitzó. Fou llavors quan sentí en el més profund del seu interior una presència absolutament íntima i aclaparadora.

Somreia tímidament. Es va asseure al seu costat i li agafà les mans. L'àngel del cap damunt de la catedral es va girar beneint-los amb la creu. Com la primera vegada que es veieren en aquella habitació, restaren uns minuts en silenci. Després pujaren a la torre i s'embadaliren mirant la catedral, que semblava que s'enrojolia. Es van mirar, van sospirar i s'abraçaren. Començava a bufar un xic de vent, el sol declinava per darrere de la vall i algun estel ja puntejava. L'ambient somort que es respirava deixava entreveure que la primavera, com un món nou d'esperança, no podia trigar massa a arribar.

Eren insuperables. Sabien que el temps i la història ja no els podria vèncer.

Darrere de l'altar major, a tocar la base d'un dels pilars de l'absis de la catedral, una llosa de pedra del terra es bellugava com per art de màgia. Va quedar desencaixada i tot seguit es va arrossegar, com una serp, per damunt de la llosa contigua. De l'infern va sorgir una llum elèctrica, molt distinta a la llum de la lluna que es filtrava pels vitralls, una claror esmorteïda que ara feia brillar la humitat d'aquells monstruosos pilars, uns pilars que semblava que suaven de calor o d'impaciència, mal acostumats, com si temessin que aquella parella fos capaç d'incomodar-los aquella gèlida nit d'hivern.

El silenci s'escoltava com si es pogués tocar. La penombra feia que l'alçada colossal de les voltes del sostre, d'aparença infinita, fos pràcticament imperceptible. Si plena de turistes o de parroquianes la nau resultava inacabable, ara simplement esdevenia eterna. Si Déu tenia un temple al paradís, havia de ser aquell. Però la bellesa només és digna de qui és capaç de contemplar-la, i ara dos estranys s'hi passejaven conduïts per la mateixa força que els feu aparèixer de les seves clavegueres, plens de sabiduria i amb un propòsit més que sant.

Així que descarregats de bosses i de prejudicis van encendre unes

espelmes i es col·locaren davant de l'altar, agafats de les mans, amb els rostres radiants de felicitat. Llavors el rellotge tocava les dues i les campanes repicaven. Els bancs s'omplien de presència, els àngels cantaven des del cor i el vent teclejava l'orgue. Fins i tot els morts obrien el seus sepulcres per fer de testimonis. La història no s'ho volia perdre.

A l'acabar de pronunciar unes poques paraules es besaren i allà mateix, plens de fe i despullats de qualsevol misteri, s'estimaren apassionadament fins a les primeres llums de l'alba. Feia temps que ho esperaven. Se sentien reprimits sense saber per què. Haurien donat la vida per gaudir-se un sol instant, això sí, fins a matar-se de cansament. S'ho imaginaven tot: s'havien de menjar sencers. Eren joves i bells. Estaven posseïts per un instint diabòlic i aviat suraven en un bassal de líquid i de plaer.

Tot fou instintiu, natural. Tot era desig i possessió. Aguantaven i aguantaven però l'amor era massa intens, gairebé dolorós. Tot deixava de tenir importància, el passat inclòs. Necessitaven sentir-se tant o més que respirar i allò els omplia de sentit i de futur. Quan una claror multicolor els anunciava que un nou dia els esperava, s'adormiren abraçats fins que algú, la senyora encarregada del manteniment de la catedral, va obrir les portes del cel.

Joan Corominas

Potters, anells... ara Narnias?

En aquests últims anys hem anat redescobrint llibres d'autors oblidats com Tolkien i més recentment Lewis, gràcies a les seves adaptacions a la gran pantalla. Podríem dir que va començar el màrqueting amb J.K.Rowling i el seu "fill" Harry Potter publicant el primer llibre i al cap d'un temps estrenant-se al cine la primera pel·lícula "Harry Potter i la pedra filosofal", va ser un boom de llibres i fanatisme cap al món d'en Potter impressionant. Aquesta

sèrie de llibres i pel·lícules encara avui continua ja que l'autora encara està treballant en el setè i últim llibre. Hem descobert el segon llibre i segona pel·lícula "Harry Potter i la càmera secreta", el tercer "Harry Potter i el presoner d'Azkaban", el quart que recentment s'ha estrenat la pel·lícula "Harry Potter i el calze de foc", el cinquè i de moment l'últim publicat en català "Harry Potter i l'orde del fènix".

Més tard vam descobrir la primera



pel·lícula de Tolkien "El señor dels anells: la comunitat del anell", la segona "Les dos torres" i l'última de la saga "El retorn del rei". Podríem dir que el senyor dels anells a estat una lectura des de bon principi adulta, comparat amb en Harry, que va començar essent un noieta que descobreix el món de la màgia i també els seus poders.

La nova saga de pel·lícules nascuda d'uns llibres és "Narnia" amb

una perspectiva jo crec igual de bona que en Harry i el senyor dels anells. Igual que en Harry també hi ha set llibres de "las cròniques de Narnia" explicant les cròniques del país de Narnia.

Aquestes sagues de llibres i pel·lícules podríem dir que en general tenen el mateix caire: la lluita eterna entre el bé i el mal. En el cas del senyor dels anells, apartar del mal: Mordor, l'anell amb el control

de tots els éssers; en el cas d'en Harry, la lluita de Harry i Voldemort i finalment Nàrnia, en la primera pel·lícula, lluiten la calor contra el fred, el bé i el mal. Dons esperant un altre gran producció o saga que et faci anar dos o tres cops al cine... acabarem de llegir el sisé llibre d'en Harry Potter amb anglès.

Anna Clarà

ensenyament

Videoconferència amb Pedro Duque

L'astronauta de l'Agència Europea de l'Espai (ESA) Pedro Duque, va respondre el dia 2 de desembre al matí per mitjà d'una videoconferència a les preguntes que li van fer els alumnes de l'IES Vallvera de Salt. Uns 150 nois i noies estudiants de 4t d'ESO i Batxillerat junt amb els professors es van reunir al vestíbul del centre, habilitat per poder seguir les explicacions de l'astronauta espanyol, que l'any 1998 va estar durant uns dies a l'Estació Espacial Internacional, a uns quatre cents quilòmetres de la Terra.

A les deu en punt va tenir lloc el contacte. A la gran pantalla, Duque va apareixer en un despatx de l'Ins-

titut Universitari de Microgravetat de Madrid, el públic hi va posar molt d'interès, guarda silenci i deixa parlar els companys que fan tot tipus de preguntes davant la camera web.

La primera pregunta es "Què opina del rumor que el primer viatge a la Lluna va ser un muntatge?". La resta de qüestions es refereixen a si el menjar és bo, quines repercussions físiques té estar-se dies sense gravetat, si creu que hi ha vida a Mart, com se solucionen els temes d'higiene, quina va ser la prova de selecció més dura que va haver de passar...

La connexió va estar un èxit, els alumnes van aplaudir i fins i tot Duque va felicitar l'equip que va fer possible la connexió i el bon desenvolupament de la videoconferència.

Aquesta experiència pionera als instituts i centres educatius obra extraordinàries possibilitats d'interrelació amb personalitats sovint inabastables i de comunicació amb altres centres educatius per intercanviar experiències.



Josep M. Rodriguez Vidal
Director IES Vallvera



De Can Pere de les Flors a l'escola Mas Masó

Aquest curs, tota l'escola hem iniciat un projecte per conèixer el nostre poble, Salt.

És per aquest motiu que els nens i nenes de 5 anys han fet una visita al mas que dona nom al nostre centre.

Tornant, els infants ens expliquen, amb les seves paraules, el següent:

"El nom de l'escola és perquè un senyor que es diu pere masó vivia en una casa prop d'on serà l'escola.

Hi vivia amb la seva senyora, la maria, que li agradaven molt les flors. Les cuidava, les feia créixer i les venia. A les terres hi posava unes llavors, les tapava, hi posava aigua i així creixien les flors

Tothom coneixia aquesta casa com a can pere de les flors.

També hi havia animals: un gat, conills, un gos, gallines i pollets i un safareig per rentar la roba.

Ara estant "trencant" aquesta casa, perquè ens hi fan una escola nova i aviat hi anirem.

Veiem com els paletes fan les parets: tenen un camió per treballar on hi porten ferros, terra i ciment, que és com un "pegamento" molt dur per fer l'escola."

Escola mas masó



notícies

Taller de compostatge per als hortolans de les deveses de Salt

L'Ajuntament de Salt ha organitzat un taller de perfeccionament en les tècniques del compostatge per hortolans de les deveses de Salt. Aquest curs, impartit per l'empresa Terragada.com, va dirigit a millorar les tècniques de compostatge per tal que el procés de tractament dels residus de l'hort sigui més ràpid i eficient. El taller es va fer el 2 de desembre a les mateixes hortes. El compostatge permet aprofitar les restes orgàniques de l'activitat agrícola per obtenir-ne adob orgànic i és imprescindible en l'agricultura ecològica. Aquesta tècnica permet aconseguir adob de forma natural i per tant suposa un estalvi per als hortolans, tant a l'hora d'adobar els horts, com a l'hora de facilitar l'aprofitament dels residus. Aquest fet és fa més important a causa de les restriccions a l'hora de cremar les restes determinats

mesos de l'any.

El taller ensenya com combinar adequadament la matèria llenyosa i les restes de matèria viva per tal d'accelerar el procés de descomposició que tradicionalment ja es feia a les piles de restes de les hortes.

El compostatge suposa beneficis per a l'agricultor tant econòmics com ecològics i a més redueix el volum de brossa i per tant soluciona la gestió dels residus de les hortes.

Terragada.com és una cooperativa que té una experiència de 3 anys en el perfeccionament de les tècniques de compostatge i ha realitzat cursos sobre aquest tema a 22 municipis de l'Alt Empordà.

Si voleu ampliar aquesta informació, podeu trucar als telèfons 666.250.183 i 666.435.350



Vaig assistir a la inauguració de l'Escola de Fisioteràpia que es va fer aquest passat mes de novembre i em va semblar una bona instal·lació; si els professors actuen motivats i els alumnes en són receptius, d'allí n'ha de sortir uns grans professionals. Després vaig pensar en el canvi que s'ha produït a Salt des que tenim ajuntament. Per la rutina del dia a dia, per l'espai en el temps, no en feia cabal; haig de tancar els ulls i mirar endins per copsar-ho bé. No fa pas tant, que voltant per pobles propers, quan deies que eres de Salt, en un to cordial però amb certa ironia – i també amb tota la confiança –, et deien que si eres dels de dins o dels de fora.

Bé, el Manicomi; avui Hospital Psiquiàtric, ha estat, durant molts anys, un referent important del poble de Salt, un equipament d'àmbit provincial ocupat per malalts mentals; més tard, altres equipaments culturals, comercials i lúdics han capgirat la situació i fins i tot han creat, en els pobles de la rodalia, una certa enveja admirativa. És clar que Salt té uns problemes que potser, per part de la gent que hi viu, se'ls fan més directes en el sentit

de ser el que més els preocupa. Hi ha poques converses on no surti el tema de la immigració en sentit pejoratiu, sembla que algú s'hagi entossudit a escampar tots els mals imaginaris sense voler saber res del perquè són aquí ni de l'espai laboral que ocupen. Molesten i prou. Que si posen botigues sense pagar impostos, que si omplen el carretó als súpers pagant amb un val de l'ajuntament, que si a l'escala de veïns ..., que si tothom que pot marxa del poble, etc. etc.

Quan preguntes que si ell ho ha vist, et diuen que no, però que una persona de molta confiança els ho ha explicat. Ja hi som!, si vols mentir digues el que has sentit dir. Que hi ha algun malestar segur que sí, però, digueu-me una població sense enrenous. Sí, se'ns ha dit que qui pot marxa de Salt, però resulta que cada cop més, veus noves construccions que s'omplen amb nous habitants i Salt va creixent demogràficament sense parar; llavors, marxen o vénen?

Doncs sí, Salt ja figura com a referent a les comarques gironines per uns equipaments importants a més de l'històric Manicomi. Enumerem-los: el Teatre de Salt (Can



Edifici de fisioteràpia

Panxut, deixeu-m'ho dir), tres instituts, l'hospital de Santa Caterina, la Piscina municipal coberta, la sala La Mirona, l'Espai Gironès i ara l'Escola de Fisioteràpia i la Coma-Cros a la vista; tot plegat fa que des de fora, Salt ja figurei com a lloc de referència.

És clar que calen millores! Més escoles i menys barracons, millores a l'Escola d'Adults, més netedat embrutint menys (cosa de tots), més espais d'oci per al jovent, menys droga provocadora de molta delinqüència i més oportunitats laborals per a molts joves. Per demanar no quedem, però amb l'aportació necessària i compromesa de cada un de nosaltres podríem tenir encara un poble millor.

Ramon Torramadé

Carta oberta

Els que anem en bicicleta per Salt no ho tenim fàcil, i anar cap a Girona encara menys. Si passes per la vorera ets renyat i si vas per la calçada en segons quins carrers fas nosa als automòbils i alguns et menen la pressa i tot perquè no hi ha carrils bici. De peticions a l'Ajuntament ja n'hi han hagut. Que sí, que ja, però passen els anys i continuem sense veure'ls enlloc. Està molt bé que els que volen anar a passeig tinguin carrils bici pels afores però, i els que volem fer ús de la bicicleta per anar a treballar, per anar a l'escola o per desplaçar-se pel motiu que sigui i no volem embussar més el trànsit amb el cotxe, què hem de fer?

Jo sóc un dels molts que cometem infraccions segons el codi

circulatori; veus d'altra gent gran que, com tu, circulen per la vorera (sobretot al carrer Major) amb la deguda precaució per no molestar els vianants pel compte que ens té; sí que veus molts joves que fan servir la vorera com si fos una autopista, que a més poden provocar algun ensurt. Però un fet no treu l'altre, encara que alguns dels vianants que es queixen estan infringint les normes de circulació en tot moment al travessar els carrers fora dels passos de vianants. No em queixo d'això, em queixo que massa gent reclama els deures dels altres i oblida els seus.

Doncs va d'aquí: vaig pel carrer Major en direcció a Salt per la vorera (quan vaig cap a Girona sempre passo per la calçada encara

que ja he tingut quatre accidents), i un guàrdia municipal m'atura; parlem, jo m'explico, ell m'entén, però ha de complir amb la seva obligació, jo també l'entenc i així ens acomiadem.

El motiu d'aquest escrit no és pel fet en si, sinó per la mala impressió que em va fer al dir-me que ara no digués que m'havia tractat malament. Què passa? Que alguns infractors per venjar-se denunciïn maltractes? No dic que no, però em sembla que la Guàrdia Municipal perd molta autoritat si actua amb aquesta prevenció. Si el seu comportament és correcte, i crec que ho és, que compleixin amb el seu deure sense preocupar-se del que diran.

Ramon Torramadé

Rectificació

Mea culpa. A vegades els desitjos desfiguren la realitat i tires pel llarg sense contrastar el que veus i el que t'imagines.

Al nº 225 de revista La Farga, a la pàgina 20, es publicava un escrit meu on elogiava l'actuació de l'ajuntament per l'oportunitat que oferia al jovent en poder utilitzar els patis dels col·legis els caps de setmana, uns espais que pensava malaguanyats, que facilitaven els jocs de la mainada a l'aire lliure, i així s'evitava moltes vegades les molèsties que causen a pacífics usuaris de les places de la via pública. També hem de dir que molts dels que es queixen, en

altre temps, gràcies a les places i carrers, n'havien fet ús amb les mateixes o semblants entremaliadures.

Doncs es veu que no és així, segons m'han informat mestres d'un col·legi, molestos per les meves afirmacions, i cansats que el dilluns es trobin els patis plens de brutícia, algun vidre trencat i desperfectes al mobiliari del pati. Prou que han posat aquests fets en coneixement de l'ajuntament, però sembla que no hi ha prou sensibilitat receptiva dels responsables. No es queixen per l'ús que es fa del pati, sinó com se'l troben el dilluns següent.

Hom passa pel costat d'un col·legi els caps de setmana, veu repetidament mainada jugant al pati, les portes obertes que faciliten l'entrada i el primer que se m'acut és que deixen les portes obertes per a l'esbarjo de la mainada i puguin fer ús del recinte i dius, mira que bé i ho fas públic. Doncs, de tot això res, segons m'han explicat. Per tant aquí deixo constància de la meva rectificació. Amb tot, penso que el responsable d'aquelles instal·lacions seria bo que prengués alguna decisió, no per aixecar unes parets més altes, sinó que hi hagués una entesa amb les escoles.

Ramon Torramadé

Paradís

teatre



Seguint l'èxit del nostre teatre, del qual se'ns ha fet ressò a l'exhaurir-se les entrades uns quants dies abans de l'estrena, ens arriba l'obra musical Paradís. Dirigida pel compositor Albert Guinovar, reconegut per altres èxits com són: Mar i Cel, Flor de nit, etc. Com a autors, en Jordi Galceran i l'Esteve Miralles. Com a intèrprets, l'Àngels

Gonyalons i en Pep Anton Muñoz, en Xavi Mira i la Mercè Martínez, actors molt coneguts per les seves respectives sèries a TV3, sobretot en Peris, del Cor de la ciutat, de qui desconeixíem la seva faceta com a cantant,

igual que als altres actors. Tots ens varen delectar amb una magnífica actuació, acompanyats per quatre músics, en Sergi Cuenca al piano, en Guillem Prats al contrabaix, en Francesc Puig al clarinet i l'Eduard Vila al violí.

El musical "civilitzat" s'explica sobre l'entorn d'un matrimoni i un advocat que naufraguen en una illa deserta,

d'aquí el nom de Paradís. Després d'un any d'estada, surten les diferències entre les relacions de la parella i l'advocat, que resultarà ser l'amant. Amb unes interpretacions molt divertides i plenes de picaresca. Amb una gran dosi de cinisme, marcades per les normes que la nostra societat ens imposa, i que són molt sovint trencades per la realitat. El sexe encobert s'imposà. Ens resta aplaudir i felicitar l'organització del nostre teatre per l'encert d'aquesta obra. També vull fer extensiva aquesta felicitació a la direcció. El públic va sortir molt content i ho va expressar amb uns forts aplaudiments, que varen durar més de cinc minuts, obligant a repetir les últimes escenes musicals diverses vegades.

Josep Pla



La banda valenciana s'ha col·locat, amb el seu darrer CD i DVD en directe *En Moviment!*, a les llistes AFIVE dels més venuts a l'Estat espanyol. (13/12/2005) Aquesta és la segona setmana que Obrint Pas apareix entre els 20 artistes més venuts, al costat de grups com U2, Coldplay, Green Day o Estopa. Recordem que *En Moviment!* es va posar a la venda el passat 14 de novembre. (Propaganda pel fet!)

Els Grans Èxits dels Lax'n'Busto reunits en un doble àlbum i un DVD (13 desembre 2005)

Les cançons més conegudes (Llença't, Miami Beach, Tinc fam de tu...), un bon nombre de cares B de singles, preses acústiques i alternatives, un extens documental i tots els videoclips enregistrats pel grup és el que podem trobar a "Grans Èxits" (discmedi)



Altres cançons de Nadal s'atansa al camí de convertir-se en una tradició de les festes que s'apropen, com el calb de la loteria o els carrers guarnits. Ja està enllestit un altre volum de la col·lecció de cançons alternatives de Nadal que cada any ens proposa el segell Música Global, i que es publicarà a finals de novembre. En el nou Altres cançons de Nadal 3 hi participen, entre altres, Lax'n'Busto, Gossos, Gerard Quintana, Marc Parrot i Sidonie. L'any 2000, el segell Música Global va posar en marxa un projecte molt ambiciós i a la vegada interessant: reunir els artistes catalans més significatius per gravar un disc de Nadal. Com el seu nom indica, el punt de partida d'Altres cançons de Nadal era fer cançons amb la temàtica nadalenca, tot i que no necessàriament havien de ser nades tradicionals. En definitiva, es pretenia que cada artista donés la seva visió del Nadal.

A més, aquesta col·lecció defuig les etiquetes de pop i rock i pretén donar cabuda a tots els estils i sons que es fan a Catalunya, dels cantautors al mestissatge, del folk al rock radical, del pop a l'escena independent. En aquest tercer volum nadalenc, Jofre Bardagí ha estat l'encarregat d'escriure i produir la cançó col·lectiva, titulada Aquelles nits de Nadal i interpretada per Cris Juanico, Beth, Marc (Sidonie), Miqui Puig, Nil Torres, Gerard Quintana, Josep Thió, Xavi Ciurans (Gertrudis), Joan Masdeu (Whiskyn's), Gossos, Pep Suasi i el mateix Bardagí que, a més, també canta amb Beth el tema Mirar-nos als ulls. La resta d'artistes que participen a Altres cançons de Nadal 3 són Dept., amb Joan Reig, Dijous Paella amb Asstrio, Cheb Balowski, Refree, Josep Thió i Orchestra Fireluce, Missando (Miqui Puig i Glissando*), Betagarri, Kabul Babà amb Shuarma i Gertrudis amb Joan Garriga. Al 3, un disc diferent!

Oriol Pallàs i Moré

Dinar de germanor (Cloenda lliga de tardor jubilats de petanca)

Valgui aquesta breu i senzilla crònica per recordar i donar raó del dinar de germanor, portat a terme pels jubilats petanquistes de la lliga de tardor, que durant tres tardes setmanals i un període de mesos programats són protagonistes del joc de tirar les boles per les pistes de petanca, aconseguint i realitzant al mateix temps el beneficiós exercici de moure els braços i les cames, factors importants de mobilitat per al bon manteniment del cos humà, en aquestes madures edats.

Aquesta vegada, en aquest dinar de germanor hem pogut compartir la taula amb una vintena de persones. Hi trobem a faltar altres socis

que any enrere any ens varen fer companyia i caliu i que degut a circumstàncies no desitjades no estan presents entre nosaltres. Amb unes paraules molt sentides ens ho va recordar el nostre amic Angel Diviu, que es va superar en la interpretació i narració del seu repertori d'acudits, ja que per solidaritat amb els absents es va desmarcar d'interpretar el "xou" del Pare Angelino, arraconant-t'ho per a la propera trobada. Després d'un dinar força complet i al gust dels entaulats, on en tot moment va regnar l'aire sa de germanor,

el company mencionat va repartir els regals i atencions. Tots sense cap excepció varen rebre el seu, ja que totes les bosses portaven els mateixos obsequis. I un aclariment per al bon entenedor, en aquestes lligues no hi ha guanyadors, tots sense cap dubte ho són. La nostra amiga Angelina Font



va rebre un trofeu recordatori per a la seva participació en aquesta lliga, al ser el primer any que es troba jugant entre nosaltres. Tot una sorpresa imprevista, que va agrair en el seu discurs, de poques però sentides paraules.

Serveixi aquesta crònica per encoratjar altres socis jubilats petanquistes, perquè ens acompanyin en la propera lliga a realitzar, i que quedarà programada dintre del mes de gener del 2006, si no hi ha cap inconvenient i contrarietat. Fins aquests moments, us desitjo un bon començament d'any nou, ple de salut, benestar i camaraderia.

Ferran Márquez i Morgade

esport

Handbol Salt

El Handbol Salt, ha acabat la primera part de la lliga, en primera posició de la 3era. Catalana.

Per un club acabat de formar és un èxit sense precedents.

És l'únic equip de la província que no coneix la derrota, i ha sumat 8 victòries i 1 empat. Li treu al segon classificat 4 punts de ventatje i gràcies al average particular en cas d'empat final seria el Salt qui s'emportaria la lliga.

Val a dir que fins a la data el Salt ha manifestat una superioritat envers els rivals aclaparadora essent el resultat més destacat una victòria contra el Banyoles per 23 gols de diferència. Aquest va ésser el partit més plàcid sens dubte. Això sí, la victòria més important va ser el passat dia 17 de desembre, on va guanyar al màxim rival en la lluita per la lliga, el Lloret, i el va

deixar a 4 punts. De tal forma que la lliga està molt encarrilada.

Si els resultats acompanyen en la segona part de la lliga, passat el "paron" nadalenc, el Salt podria emportar-se la lliga i alhora optar a fer la fase per pujar de categoria.

El Handbol Salt el formen:

President: Xavier Bosch

Entrenador: David Pedrola

Delegats: Mar Lavado, Jordi

Pidemunt, Claudia Omedes i Je-

sus Muñoz

Jugadors: Berna Cordoba i Francesc Franquesa (Porters), Albert Trèmols, Josep Maria Oliva, Eduard Cabello, Daniel Valdes, Narcis Fabra, Jordi López, Paris Oller, Joan Busso, Luis Permanyer, Roger Mitja, Josep Maria Mas de Xaxars, Lluís Mas de Xaxars, Marc Boada, Xavier Pujol, Manolo Mosquero, Ivan Tesouro i Xavier Rafart.



Ja som al pic del hivern i això es nota, ja que pràcticament no es fan concursos de petanca, però bé, comentarem les novetats del nostre esport.

El dia 3 de desembre, a l'Hotel La Terrasa de Platja d'Aro, es va fer el sopar-ball de l'entrega de premis anual de la Federació Catalana de Petanca, que com cada any premia els jugadors més destacats en cada categoria. Van presidir l'acte el Sr. Josep Orlando, president de la federació; el Sr. Josep Macias, sotspresident; el delegat de Girona, Sr. Santi Martin, i la presidenta del col·legi d'àrbitres, Sra. Àngela Escuredo. Tots ells acompanyats de les seves parelles. En primer lloc el Sr. Macias va fer un petit discurs de benvinguda i seguidament es va fer entrega dels diferents premis a cadascun dels guanyadors. Tot seguit, el sopar, i es va acabar la festa amb un animat ball.

El dia 6 de desembre el Club Petanca Salt va organitzar un campionat reservat per a les jugadores que han guanyat el premi al millor equip femení de la festa de l'esport d'enguany atorgat per l'ajuntament. Es va fer un qua-

drant per jugar totes contra totes amb sistema de dupletes per sorteig i amb temps sorpresa per poder acabar a les 2 del migdia, hora en què estava programat un dinar per a totes elles i els seus marits, que com sempre va ser cuinat pels nostres bons amics Llobet, Toni i Jaume. Per cert l'arròs va quedar "collonut". Després de dinar la delegada de fèmines, Yolanda Jorquera, va donar les gràcies a totes les jugadores pel bon joc desenvolupat durant l'any i va demanar-los que aquest proper any sigui igual o millor. Tot seguit, la junta va fer entrega d'uns records d'aquesta diada a totes les jugadores.

El 8 de desembre es va fer la Trobada amb l'Avinyonet. El dia va ser molt fred, típic de l'Empordà, però el bon joc i les ganes de jugar no van fer por als jugadors que vàrem participar en aquest concurs, un total de 45, que van ser sortejats amb tripletes amb caps de sèrie, on es van classificar els 4 millors que varen fer les finals. Xabi Felip, Josep Boó i Juan Arenas van fer el 2n lloc i Gregori Antón, Oscar Lara i Anna Millet el 4t.

A l'acabar, la presidenta del club va fer entrega dels corresponents

premis i es va preparar una xocolatada amb xurros que ens va reanimar a tots.

Ho aprofito per fer saber als socis de la Petanca que el proper dia 21 de gener tindrà lloc l'assemblea general ordinària del club a les 5.30 h. de la tarda en 1ª convocatòria i a les 6 h. en 2ª convocatòria, al local social. Us hi esperem a tots.

La lliga dels dissabtes del mes de novembre la va guanyar en Xevi Bohigas, en 2n lloc Paquita Colom i en 3r, Josep Ros Fornells; com sempre van rebre un petit obsequi de mans del delegat

La lliga dels diumenges continua amb bon ritme tot i el fred que esta fent. La classificació està molt ajustada, sobretot a la part mitjana, i al capdavant hi tenim 2 o 3 jugadors amb un avantatge una mica important.

A la lliga provincial els resultats són bastant dolents, hem entrat en una dinàmica de falta de joc i de jugadors, i això no ens ajuda gaire.

Resultats: Cassa 6 - Salt 3, Salt 3 - Can Gibert, Vilartagues 7 - Salt 2

Josep Boó i Alech



guia de serveis

EMERGÈNCIES

| | |
|------------------------|-----|
| Bombers | 085 |
| Mossos d'Esquadra | 088 |
| Polici a Local | 092 |
| Emergències sanitàries | 061 |

SERVEIS MUNICIPALS

| | |
|-----------------------------|-----------|
| Ajuntament | 972249191 |
| Biblioteca Jaume Ministral | 972240322 |
| Biblioteca Massagan | 972405062 |
| Cementiri Municipal | 972240506 |
| Centre Obert Infantil | 972402373 |
| Centre Social | 972235105 |
| Coma Cros | 972231681 |
| Deixalleria | 972238811 |
| Escola Bressol | 972238388 |
| Escola de Belles Arts | 972244235 |
| Estació Jove | 972405007 |
| Mercat Municipal | 972231911 |
| Museu de l'Aigua | 972402148 |
| Oficina Ambiental | 972235128 |
| Pavelló d'Esports Municipal | 972240012 |
| Piscina Municipal | 972236021 |
| Polícia Municipal | 972249192 |
| Ràdio Salt | 972249151 |
| | 972249152 |
| Teatre de Salt | 972402004 |

CENTRES D'ENSENYAMENT

| | |
|----------------------------------|------------|
| CEIP El Pla | 972406106 |
| CEIP La Farga | 972235637 |
| CEIP Mas Masó | 972243967 |
| CEIP Silvestre Santaló | 972238619 |
| CEIP Veïnat Gertrudis Moret | 972400092 |
| CIFO | 972405570 |
| Escola d'Adults | 972241410 |
| E. d'Educació Especial La Maçana | 972235930 |
| IES Salvador Espriu | 972240246 |
| IES Vallvera | 972231919 |
| Institut SES 3 | 972 234975 |
| UOC (U. Oberta de Catalunya) | 972405067 |
| Ntra.Sra. Del Roser (Dominiques) | 972233681 |
| Pompeu Fabra | 972234972 |
| Vilagran | 972241757 |

ALTRES TELÈFONS D'UTILITAT

| | |
|-------------------------------------|-----------|
| Aigües de Girona, Salt i Sarrià | 972201737 |
| Bombers | 085 |
| Casa de Cultura "Les Bernardes" | 972234695 |
| Casal de Jubilats de Salt | 972230498 |
| Centre d'Atenció Primària | 972243737 |
| Correus | 972237081 |
| Hospital Psiquiàtric | 972182500 |
| Hospital Santa Caterina | 972182605 |
| Hotel d'Entitats | 972242088 |
| | 972241128 |
| Institut geriàtric Torras | 972400563 |
| Jutjat de Pau | 972234012 |
| Llar de Jubilats "Les Bernardes" | 972232663 |
| | 972239061 |
| Mossos d'Esquadra | 972245446 |
| Notaria de Salt | 972230100 |
| Parròquia de Sant Cugat | 972234686 |
| Parròquia de Sant Jaume | 972236190 |
| Piscina coberta | 972236021 |
| Residència assistida "Les Vetes" | 972401014 |
| Residència Geriàtrica "Nostra Llar" | 972239199 |
| Tanatori del Gironès | 972249050 |

ESCOLES DE MÚSICA I DANÇA

| | |
|-------------|-----------|
| Nou Espiral | 972242999 |
| [Interval] | 972440483 |

TRANSPORT

| | |
|----------------------------|-----------|
| Asoc. Empresarial del Taxi | 972221020 |
| Taxi Girona | 972203377 |
| Taxi Cèsar | 608433010 |
| Gironabus | 972233243 |
| Autocars Roca | 972233572 |
| Autocars Toni | 650382778 |
| Emilio Espigars Ortega | 659434833 |

ADVOCATS

| | |
|---------------------|------------|
| Bufet J. Garrigolas | 972242387 |
| Joan Nono Rius | 972241544 |
| Miquel Ricard Palau | 972 405646 |

CONSULTORIS PRIVATS

| | |
|---------------------------|-----------|
| DENTISTES | |
| Dalmau Amorós | 972242990 |
| Serveis Dentals Salt S.L. | 972232420 |

GINECÒLEGS

| | |
|-----------------------|-----------|
| Santiago Bosch Arbusé | 972239231 |
|-----------------------|-----------|

MEDICINA INTERNA

| | |
|-----------|-----------|
| Turó Roca | 972239063 |
|-----------|-----------|

MEDICINA GENERAL

| | |
|----------------|-----------|
| Bagaria Canals | 972241007 |
| Riera Serra | 972244192 |

LLAR D'INFANTS

| | |
|----------------|-----------|
| Petit Jardí | 972237927 |
| El Barrufet | 972231299 |
| Petit Príncep | 972236559 |
| Escola Bressol | 972238388 |

AMBULÀNCIES

| | |
|-----------------------|-----------|
| Ambulàncies Catalunya | 972235878 |
|-----------------------|-----------|

PSICÒLEGS

| | |
|-----------------------------|-----------|
| Centre Psicològic | 972401619 |
| Psicologia i pedagogia salt | 972243033 |
| Iglesias Martí, F. | 972400160 |

FARMÀCIES de Guàrdia

| | |
|--------------------------------------|-----------|
| Farmàcia: DAVESA, Major de Salt, 20. | 972230568 |
| Dies: 7, 15, 23 de setembre. | |

| | |
|---------------------------------------|-----------|
| Farmàcia: ESCATLLAR, Guillerries, 23. | 972230103 |
| Dies: 3, 4, 12, 20, 28 de setembre. | |

| | |
|-------------------------------------|-----------|
| Farmàcia: GELI, Major de Salt, 157. | 972233518 |
| Dies: 8, 16, 24, 25 de setembre. | |

| | |
|-------------------------------------|-----------|
| Farmàcia: NIETO, Àngel Guimerà, 75. | 972233645 |
| Dies: 1, 9, 17, 18, 26 de setembre. | |

| | |
|---|-----------|
| Farmàcia: ORDIS, Pg. Països catalans, 71. | 972237704 |
| Dies: 2, 10, 11, 19, 27 de setembre. | |

| | |
|--|-----------|
| Farmàcia: MUÑOZ, Pg. Països catalans, 145. | 972243412 |
| Dies: 5, 13, 21, 29 de setembre. | |

| | |
|--------------------------------------|-----------|
| Farmàcia: ROCAS, Major de Salt, 269. | 972231249 |
| Dies: 6, 14, 22, 30 de setembre. | |

Per inserir publicitat en aquesta secció, modificar, ampliar o incloure alguna dada, cal que us poseu en contacte amb el Consell de Redacció al tel. 972 23 04 98 o mitjançant el correu electrònic farga@viladesalt.org



Ingredients:

- 8 petxines grosses (per fer servir de recipient)
o 4 cassoles individuals per anar al forn
- 250-300 g de rap
- 250-300 g de musclos
- 1 ceba
- 1 cullerada de tomata en conserva
- 1 cullerada sopera de farina, ben plena
- 1 got i ½ de llet
- mantega
- pebre negre
- sal

Elaboració

Tallar el rap en cru a quadrets petits, així com també els musclos, prèviament bullits al vapor, i reservar-ho.

En una paella posar una mica d'oli i sofregir la ceba tallada petita. Una vegada daurada afegir-hi la tomata. Posar-hi sal i pebre al vostre gust. Una vegada la tomata sigui cuita, afegir-hi el rap i coure'l fins que tregui la seva aigua. Posar-hi els musclos.

A continuació, afegir-hi la farina i la mantega i remenar-ho fins que estigui daurat. Afegir-hi la llet i remenar-ho fins que quedi una beixamel fina.

Omplir les petxines (o cassoles) amb aquesta pasta i posar-ho al forn a gratinar amb una mica de mantega al damunt.

Nota: també s'hi poden posar gambetes.

Recepta de la Sra. DOLORS BOSCH PRUNELL
Comissió Gastronòmica del Consell de la Gent Gran de Salt

OPEL

Gudayol Auto-Taller, S.A.



Exposició i Venda: c/ Major, 156
Telèfon 972 24 20 43 - 939 84 08 72
E-mail: gudayol@grn.es
Horari: de dilluns a dissabte de 10 a 1 i de 5 a 8

Servei Oficial: c/ Mercè Rodoreda, 13
Telèfon 972 24 37 49
Grua 24 hores 907 20 62 30
Horari: de dilluns a divendres de 9 a 1 i de 3 a 8
Dissabte al matí obert de 10 a 1

GRAN PROMOCIÓ
Grans Ofertes en Venda de Cotxes i Serveis
Vine a la nostra exposició i veuràs els
avantatges de comprar un Opel a Salt.

70^e
Aniversari
1920-1990

També ens podeu trobar a Internet: <http://www.grn.es/gudayol>

Naixements

| | |
|--------------------------------|----------|
| Wessal El Arabi | 22-11-05 |
| Àlex Singh | 24-10-05 |
| Ayoub- Mohamed Boudchich | 1-11-05 |
| Àlex Campos i Morgado | 3-11-05 |
| José Simon i Angel | 3-11-05 |
| Maria Cervinos Gomez | 3-11-05 |
| Marta Cabello i Cañadas | 3-11-05 |
| Nicole Vera i Baye | 4-11-05 |
| Idaira Rasnab i Ribera | 6-11-05 |
| Adrià Ligeró i Cañadas | 9-11-05 |
| Vennifer Escalera i Chacon | 9-11-05 |
| Ainhoa Gonzalez i Alarcon | 11-11-05 |
| Ashly-Scarlett Zavala i Chacon | 12-11-05 |
| Josehp-Kumah Peseu | 13-11-05 |
| Pau Galindo i Martinez | 13-11-05 |
| Estel Forroy i Simon | 14-11-05 |
| Joana Justicia i Hernandez | 15-11-05 |
| Kevine-Kamel Yonke | 15-11-05 |
| David Romero i Aguilar | 16-11-05 |
| Nihad Naggad | 17-11-05 |
| Nadia A. Pibernat i Ghiorghiu | 18-11-05 |
| Kadijatou Ba | 19-11-05 |
| Nohayla Tasait | 19-11-05 |
| Mouda Laout | 20-11-05 |
| Daniel Jabardo i Pino | 21-11-05 |
| Mohamed-Reda el Ahdmedi | 21-11-05 |
| Naela Bouarrafa Boukir | 22-11-05 |
| Jesus Vidal i Gonzalez | 23-11-05 |
| Lassana Traore | 24-11-05 |
| Dylan Pinto i Caña | 27-11-05 |
| Maxvell-Osasehe Iredia | 27-11-05 |
| Misael E. Rodriguez i Aceituno | 28-11-05 |
| Jenabu Drammeh | 30-11-05 |
| Mohamed A. Azzaahafi El Asri | 30-11-05 |
| Emma Roperó i Viniegra | 1-12-05 |
| Eric Munt i Imbriano | 1-12-05 |
| Aya Ait Belarbi | 3-12-05 |

Casaments

| | |
|---|----------|
| Ricardo-Anares Vargas Orozco amb Ivon-Maritza Henao Arias | 11-11-05 |
| Carles Roura Ferrer amb Gema Sanchez Fernandez | 12-11-05 |
| Alex-Alfonso Arias Libreros amb Catherine Charles | 17-11-05 |
| Gabriel Justicia Gallardo amb Maria-Teresa Juncà Tarrés | 25-11-05 |
| Carles Prat Ausiró amb Olga Pineda Balló | 29-11-05 |
| Juan-Manuel Girnua del Puerto amb Maria-Luisa Cerezo Atrio | 26-11-05 |
| Xavier Iragarai Ros amb Norma-Alexandra Gavilanez Vergara | 3-12-05 |

Defuncions

| | |
|---------------------------|----------|
| Glòria Dey | 12-11-05 |
| José Martí Busquets | 13-11-05 |
| José M. Torrent Bosch | 16-11-05 |
| Enrique Masferrer Pol | 20-11-05 |
| Antonio Tejada Castro | 22-11-05 |
| Àngela Tarrés Sallés | 24-11-05 |
| José Gutiérrez-Rave Pérez | 26-11-05 |
| Manuel Requena Martínez | 1-12-05 |
| Marcos Esteve Jiménez | 1-12-05 |
| Carmen Torras Artigas | 5-12-05 |
| Antonio Triadú Sala | 6-12-05 |
| Petra López Blanco | 6-12-05 |
| Maria C. Delgado Álvarez | 9-12-05 |

A partir d'ara alternarem la revista amb mots encreuats i problemes d'escacs i sudokus

Escacs



3.Th5-Dh2+ 4.Dxh2-Tg6 mat
1...Tg8+ 2.Rh6-Dxh2

Solució:

Sudoku

| | | | | | | | | |
|---|---|---|---|---|---|---|---|---|
| | 2 | | | 5 | | 7 | | |
| | | 6 | 7 | | 9 | | | 3 |
| 7 | | 9 | | 2 | | 4 | 5 | |
| | 1 | | 5 | 3 | | | | 9 |
| | | 5 | | 9 | | 2 | | |
| 8 | 9 | | | | 4 | | 1 | 5 |
| 6 | | 1 | | | 8 | | 7 | 2 |
| | 4 | | 9 | | 5 | 8 | | |
| 9 | | | | 1 | | 5 | | |

| | | | | | | | | |
|---|---|---|---|---|---|---|---|---|
| 9 | 7 | 8 | 3 | 1 | 2 | 5 | 6 | 4 |
| 6 | 4 | 2 | 9 | 7 | 5 | 8 | 3 | 1 |
| 5 | 3 | 1 | 6 | 4 | 8 | 9 | 7 | 2 |
| 8 | 9 | 7 | 2 | 6 | 4 | 3 | 1 | 5 |
| 3 | 6 | 5 | 8 | 9 | 1 | 2 | 4 | 7 |
| 2 | 1 | 4 | 5 | 3 | 7 | 6 | 9 | 8 |
| 7 | 8 | 9 | 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 |
| 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 1 | 2 | 3 |
| 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 |

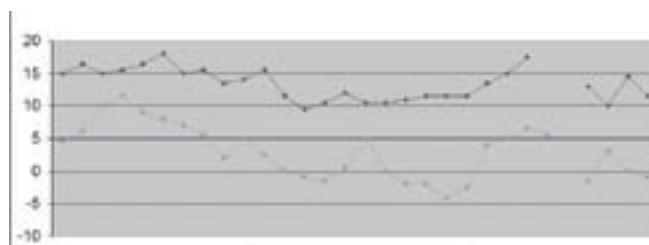
Solució:



El temps

Temperatures i pluviometria de l'11 de novembre al 10 de desembre

Evolució de les temperatures de l'11 de novembre al 10 de desembre de 2005



Temperatura Màxima: 18° el dia 16 de novembre
Temperatura Mínima: -4° el dia 30 de novembre

Pluviometria de l'11 de novembre al 10 de desembre de 2005



Dies de pluja: 4 dies de pluja
Precipitació màxima en un dia: 46,4 litres acumulats els dies 13 i 14 de novembre
Pluja acumulada: 87,7 litres